

bezpečí, ale zdaleka ne dostatečné, cožpak v něm kdy starosti docela ustávají? Jsou to starosti jiné, vznešenější, závažnější, často silně potlačované, avšak jejich stravující účinek je možná stejný jako účinek starosti, jež zohystává život venku. Kdybych byl doupe postavil jen k zabezpečení svého života, nebyl bych sice podveden, avšak poměr mezi nesmírnou prací a skutečným zabezpečením, aspoň pokud je já dovedu pocítit a využít, by pro mne nebyl příznivý. Je velmi bolestné přiznat si to, ale já to musím učinit, právě tváří v tvář tomu vchodu tam, který se mně, staviteli a vlastníkovi, teď uzavírá, přímo křečovitě uzavírá. Jenže doupe není právě jen záchranná díra. Když stojím na hradním nádvoří, obklopen navršenými zásobami masa, tváří obrácen k deseti chodbám odtud vycházejícím, každá v souladu s celkovým prostorem buď svažná, nebo sfoupavá, přímo směřující nebo stočená, rozšiřující se nebo zužující a všechny stejně tiché a prázdné, a každá z nich přichystána dovést mě k těm četným prostranstvím, stejně tichým a prázdným — pak jsou mi vzdáleny úvahy o bezpečnosti, pak přesně vím, že to zde je můj hrad, který jsem škrábáním a kousáním, dúpáním a dusáním urval vzdorující půdě, můj hrad, který na žádný způsob nemůže patřit někomu jinému a který je natolik můj, že tu konec konců s klidem mohu přijmout od nepřítelů i smrtelné zranění, neboť má krev se tu vsákne do mé půdy a neztratí se. A v čem jiném než v tomto je i smysl oněch krásných hodin, které trávívám napůl v pokojném spánku, napůl v radostném bdění v chodbách, které jsou vypočteny zcela přesně pro mne, pro mé lahodné protahování, dětské rozvalování, zasněné polehávání, blažené usínání. A malá prostranství, každé důvěrně

známé — ač všechna naprosto stejná, se zavřenými očima je zřetelně rozeznám už podle zaoblení stěn — mé objímají v míru a teple, jako žádné hnízdo neobjímá svého ptáka. A všechno, všechno tiché a prázdné.

Je-li tomu ale tak, proč potom váhám, proč se obávám víc vetřelce než možnosti, že se snad už nikdy neshledám se svým doupětem? Nuže, to druhé je našťástí holá nemožnost, nemusím si teprve dlouhým uvažováním ujasňovat, co pro mne doupe znamená; já a doupe patříme k sobě natolik, že bych se tu při všem svém strachu mohl s klidem, s úplným klidem usadit, vůbec bych se nemusel přemáhat, abych navzdory všem obavám otevřel i vchod, na-prosto by stačilo nečinně vyčkávat, neboť nás nemůže nic natrvalo rozdělit a nějak už se dolů docela určitě dostanu. Ale ovšem, kolik času může do té doby uplynout a co všechno se za tu dobu může stát, tady nahore i tam dole? A záleží přece jenom na mně, abych tuto dobu zkrátil a učinil ihned, co je nezbytné.

A tak, samou úvahou už neschopen myslet, s hlavou svešenou, nejistýma nohama, napůl ve spánku, spíš tápaje než jda, přiblížím se ke vchodu, pomalu nadzvednu mech, pomalu sestoupím, z roztržitosti mechům vchod zbytečně dlouho nezakrytý, pak si vzpomenu na to, co jsem zanedbal, znovu vystoupím nahoru, abych to napravil, ale nač vystupovat nahoru? Stačí jen přitáhnout mechový strop, dobrá, tak tedy zase sestoupím dolů a konečně stáhnou mechový strop. Jen v tomto stavu, výhradně v tomto stavu dokážu tuto věc vykonat. — Potom tedy ležím pod mechem, nahore na přinesené kořisti, obléván krví a šťávami masa, a mohl bych začít spát svůj vytoužený spánek. Nic mě neruší, nikdo